

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

1. Dies irae. El corral autòcton està més remogut que el cul del Ja(ck)umet a *Brokeback Mountain*. I és que som en terres de la hipervulgaritat segons avisa el suplement *Cultura's* de *La Vanguardia*. Aquest dimecres llegia que el PSC, en pulcre exercici de vulgaritat hiper, posa en marxa una campanya de màrqueting amb "*Visca el nou Estatut!*"! Alhora ressalten el protagonisme – concupiscent? – de Manuela de Madre. Amb una enganxina pertinaç: "*El Estatuto tiene muchos padres, pero una sola madre, Manuela*". Ei, senyors! Però què estan dient! Molts

pares i una sola mare des de sempre té un qualificatiu poc lluït: mare puta. Així ens llueix el pèl estatutari! El mateix dia, mateix diari, s'obria el debat ciutadà -ironies del destí tripartit- sobre la prostitució a la Barcelona dels hiperpecats. Pobres putes dels carers sense lligams sociates. Lliguen caps vostès? Si els sembla, seguim amb l'hipertext. Els famosos papers de Salamanca són a Madrid. I ara la pregunta del milió: si són "de" Salamanca, què hi fan a Madrid? I per contagi visceral, les ràncies 113 obres d'art sacre que reclama la diòcesi de Barbastro-Montsó, què *dallonses* hi pinten al museu del bisbat lleidatà? O tots frares o tots escolans. El murri president de la Diputació Provincial, el convergent Isidre Gavin, proposa una solució més puta

que bonica: que s'entreguin còpies de les 113 obres en litigi. De puta mare política. Sogra morro fort. Al capdavall, el negoci té una (re)definició matussera: convé reproduir un centenar de clons artístics que manllevin l'erotisme fetitxista d'ésser davant per davant l'original. Fotografiar, copiar, reproduir tòtems amb total perfecció té els seus avantatges pecuniaris: no cal pagar assegurances milionàries. El pessimista i per això mateix lúcid W. Benjamin, suïcidat a la frontera francocatalana, potser hi estaria d'acord. Al capdavall, el brogit mediàtic no té altre objectiu que privilegiar el simple, crematístic, itinerari turístic. Alaska pot clonar les piràmides d'Egipte i col·locar-les en un verd desert de súpergel. Clons artístics per a clons humans,

tristes calcomanies d'Insero-Seguretats-Social? Dupliquen perquè arriba venjatiu el Dies Irae.

2. El cas dels Klons Diocesans Dies Irae. Publireportatge interactiu assistit per ordinador. 113 obres sacres malviuen en neguit fronterer. Déus, àngels, dimonis, verges, serpens, pastors, nens Jesús, botiguers, hortolans amb catxirulo, agutzils, perdularis i una rècula indefinible de polítics sàtrapes, juguen a embolicar la troca. El joc és senzill: qui pot, espolia. De sobte, es presenta un hipertècnic assegurant que el problema de les 113 obres no és problema. En un santiamén, un cibermòbil d'últíssima generació afusella els originals. Ni el mateix Monsenyor Vaticà no sap distingir el Pantocrator Convergent de la Magdalena... de Proust. Ara, el Llibre dels Salms en fotofixa sonant el *Dies Irae* de Bach en Surround Dolby.

Nota 29-106